"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମର ପ୍ରଥମ ପ୍ରଥମ ନିଶ୍ଚୟ ହେବା ଦରକାର ଯେ ଆମକୁ ସ୍ୱୟଂ ଶାନ୍ତିର ସାଗର, ସୁଖର ସାଗର ବାବା ହିଁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ କାହାକୁ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ଦେଇପାରିବ ନାହିଁ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟ କ'ଣ ? ସେହି ଲକ୍ଷ୍ୟକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ କେଉଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ ?

ଉତ୍ତର:- ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ପକ୍କା ହୋଇଯାଉ, ବୁଦ୍ଧି ଅନ୍ୟ କେଉଁଆଡେ ବି ନଯାଉ, ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ଏଥିପାଇଁ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତ ବିକାରୀ ଚିନ୍ତନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ବୁଦ୍ଧି ଇଆଡେ ସିଆଡେ ଘୂରିବା ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ । ଦେହ ପ୍ରତି ବିଲକୁଲ୍ ଦୃଷ୍ଟି ନଯାଉ, ଏହା ହିଁ ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଟେ ଏଥିପାଇଁ ଆତ୍ମ- ଅଭିମାନୀ ହେବାର ଅଭ୍ୟାସ କର ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିଲାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଆତ୍ମିକ ପିତା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଏହାଙ୍କୁ (ବ୍ରହ୍ମାବାବା) ଆତ୍ମିକ ପିତା ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଆଜିର ଦିନକୁ ସତଗୁରୁବାର କୁହାଯିବ, କେବଳ ଗୁରୁବାର କହିବା ଭୁଲ୍ ହେବ, ସତଗୁରୁବାର କହିବା ଠିକ୍ । ଗୁରୁ ତ' ଢ଼େର ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସତଗୁରୁ ଜଣେମାତ୍ର ଅଛନ୍ତି । ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ନିଜକୁ ଗୁରୁ ଏବଂ ସତଗୁରୁ ମଧ୍ୟ କହିଥା'ନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଜାଣୁଛ — ଗୁରୁ ଏବଂ ସତଗୁରୁରେ ତ' ଫରକ ରହିଛି ନା । ସତ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଟ୍ରୁଥ୍, ଏକମାତ୍ର ନିରାକାର ପିତାଙ୍କୁ ହିଁ ସତ୍ୟ କୁହାଯାଏ, ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନୁହେଁ । ସତ୍ୟଜ୍ଞାନ ଥରେମାତ୍ର ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବାବା ଆସି ଦେଉଛନ୍ତି, ମନୁଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟକୁ କେବେ ସତ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ନିରାକାର ପିତା ହିଁ ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଏହାଙ୍କ ନାମ ହେଲା ବ୍ରହ୍ମା, ଇଏ ତ କାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ପାଖରେ କିଛି ବି ଜ୍ଞାନ ନଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ଏହାଙ୍କ ପାଖରେ ଏବେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ତ' ଜ୍ଞାନର ସାଗର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କଠାରେ ହିଁ ଅଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏଭଳି କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ନାହାନ୍ତି ଯିଏକି ନିଜକୁ ସତଗୁରୁ କହିପାରିବେ । ସତଗୁରୁ ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ୟ । ତୁମେ ଯେବେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ ତେବେ ଏହି ଶରୀର ମଧ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟକୁ କେବେ ସତଗୁରୁ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ ତ' ଟିକିଏ ହେଲେ ବି ଶକ୍ତି ନାହିଁ । ଇଏ ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତୁମ ଭଳି ମନୁଷ୍ୟ ଅଟେ, ଏଥିରେ ଶକ୍ତିର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ' ବାବା ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ବ୍ରହ୍ମା ନୁହେଁ । ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ପାଖରୁ ପଢ଼ି ପୁଣି ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ନିଜକୁ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର କୁମାରୀର ନିଜକୁ ପରିଚୟ ଦେଉଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ସତଗୁରୁଙ୍କଠାରେ ପାଠ ପଢୁଛ । ତୁମକୁ ତାଙ୍କଠାରୁ ଶକ୍ତି ମିଳୁଛି । ଶକ୍ତିର ଅର୍ଥ ଏହା ନୁହେଁ ଯେ ତୁମେ କାହାକୁ ବିଧା ମାରିବ ତ' ସିଏ ପଡିଯିବେ, ନାଁ, ଏହା ହେଲା ଆତ୍ମିକ ଶକ୍ତି ଯାହାକି ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମିଳୁଅଛି । ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ ଏବଂ ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା ତୁମକୁ ସୁଖ ମିଳୁଛି । ଯେପରି ଅନ୍ୟ ଶିକ୍ଷକମାନେ ପାଠ ପଢ଼ାଇଥା'ନ୍ତି, ସେହିପରି ବାବା ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ପଢୁଛନ୍ତି, କାହିଁକିନା ଇଏ ବି ବାବାଙ୍କର ଛାତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ଯେତେ ବି ଦେହଧାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ଛାତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ତ' ଦେହ ନାହିଁ, ସିଏ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି, ସିଏ ହିଁ ଆସି ତୁମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ଛାତ୍ରମାନଙ୍କ ଭଳି ତୁମେ ମଧ୍ୟ ପାଠ ପଢୁଛ ଏଥିରେ ପରିଶ୍ରମର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ପଢ଼ିବା ସମୟରେ ସର୍ବଦା ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ବ୍ରତକୁ ଧାରଣ କରିଥା'ନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟରେ ରହି ପାଠ ପଢ଼ିସାରିଲା ପରେ ବିକାରଗ୍ରସ୍ଥ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ବିବାହ କରିଥା'ନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ତ' ମନୁଷ୍ୟ ଭଳି ହିଁ ଦେଖାଯାଇଥା'ନ୍ତି । କହନ୍ତି ଇଏ ଅମୁକ ଲୋକ, ଇଏ ଏଲ୍.ଏଲ୍.ବି. ଅଟନ୍ତି, ଇଏ ଅମୁକ ଅଫିସର ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ପାଠ ପଢ଼ିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଏହିସବୁ ଉପାଧି ମିଳିଯାଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଚେହେରା ତ ସେଇଆ ହିଁ ରହିଥାଏ ନା । ତେବେ ସେହି ଲୌକିକ ପାଠପଢ଼ାକୁ ତ' ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ । ସାଧୁ-ସନ୍ଥମାନେ ଯେଉଁ ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି ପଢୁଛନ୍ତି ଏବଂ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ସେଥିରେ କୌଣସି ବାହାଦୁରୀ ନାହିଁ, ତା'ଦ୍ୱାରା କାହାକୁ ଶାନ୍ତି ତ' ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ସେମାନେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଶାନ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ ଧକ୍କା ଖାଇଥା'ନ୍ତି । ଯଦି ଜଙ୍ଗଲରେ ଶାନ୍ତି ମିଳୁଥା'ନ୍ତା ତେବେ ସେମାନେ ଘରକୁ କାହିଁକି ଫେରି ଆସୁଛନ୍ତି! ମୁକ୍ତି ତ' କେହି ହେଲେ ପାଉନାହାନ୍ତି । ଯେତେ ବି ଭଲ ଭଲ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ରାମକୃଷ୍ଣ ପରମହଂସ ଆଦି ଏଠାରେ ଜନ୍ମ ନେଇ ଯାଇଛନ୍ତି, ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ଶକ୍ତିହୀନ ତମୋପ୍ରଧାନ ହେଉଛନ୍ତି । ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି କେହି ବି ପାଉନାହାନ୍ତି । ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ତମୋପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ହିଁ ପଡିବ । ସେଭଳି କୌଣସି ଅଦ୍ଭୁତ ବା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ସିଦ୍ଧି ଦେଖିବାକୁ ମିଳିନଥାଏ । ଯଦି କାହାକୁ ପଚାରିବ ଯେ - ତୁମକୁ ଗୁରୁଙ୍କଠାରୁ କ'ଣ ମିଳୁଅଛି ? ତେବେ କହିବେ ଶାନ୍ତି ମିଳୁଛି । କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ସେମାନଙ୍କୁ କିଛି ବି ମିଳୁନାହିଁ । ଏମାନେ ଶାନ୍ତିର ଅର୍ଥକୁ ହିଁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ, ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନର ସାଗର । ଆଉ କୌଣସି ସାଧୁ, ସନ୍ଥ, ଗୁରୁ ଆଦି ଶାନ୍ତିର ସାଗର ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ କାହାକୁ ବି ବାସ୍ତବିକ ଶାନ୍ତି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମର ପ୍ରଥମ ନିଶ୍ଚୟ ହେବା ଦରକାର ଯେ — ଶାନ୍ତିର ସାଗର ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ବାବା । ଯିଏକି ଆମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି, ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବାବା

ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟକୁ କେବେ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି (ବ୍ରହ୍ମା) ଶିବବାବାଙ୍କର ରଥ ଅଟନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ତୁମଭଳି ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ଅଟନ୍ତି । ଇଏ ମଧ୍ୟ ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହୁଥିଲେ । ଇଏ କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ନିଜର ଶରୀରକୁ ଧାରସୂତ୍ରରେ ଦେଇଛନ୍ତି, ତାହା ମଧ୍ୟ ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି — ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିର୍ବିକାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଯେଉଁମାନେ ନିଜେ ନିର୍ବିକାରୀ ହୋଇପାରୁନାହାନ୍ତି ସେମାନେ ପୁଣି ଅନେକ ପ୍ରକାରର କଥା କହି, ଗାଳି ମଧ୍ୟ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମର ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରର ଭୋଜନ ଯାହାକି ପିତାଙ୍କଠାରୁ ଉତ୍ତରାଧିକାର ସୂତରେ ମିଳୁଛି, ତାହା ଆମଠାରୁ ଛଡାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ବିକାରର ତ୍ୟାଗ ତ ବେହଦର ବାବା ହିଁ କରାଉଛନ୍ତି ନା । ଏହାଙ୍କଠାରୁ (ବ୍ରହ୍ମାବାବା) ମଧ୍ୟ ବାବା ହିଁ ସବୁକିଛି ତ୍ୟାଗ କରାଇଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏଥିରୁ ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ, ଯେଉଁମାନେ ବିକାର ରୂପି ରାବଣରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା କରିଲେ ସେମାନେ ବାହାରି ଆସିଲେ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ଆମକୁ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ପାଠ ପଢାଉ ନାହାଁନ୍ତି । ଏକମାତ୍ର ନିରାକାର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ କୁହାଯାଉଛି, ଅନ୍ୟ କାହାକୁ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ସିଏ ହିଁ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହି ବିକାର ତୁମର ସବୁଠାରୁ ବଡ ଶତ୍ରୁ, ତେଣୁ ଏହାକୁ ତ୍ୟାଗ କର । ପୁଣି ଯେଉଁମାନେ ତ୍ୟାଗ କରିପାରୁନାହାନ୍ତି ସେମାନେ କେତେ ଝଗଡା କରୁଛନ୍ତି । କେହି କେହି ମାତା ଏପରି ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ବିକାର ପାଇଁ ବହୁତ ଗଣ୍ଡଗୋଳ କରୁଛନ୍ତି ।

ଏବେ ତୁମେ ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ଅଛ, ଏକଥା ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ ଏହା ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଙ୍ଗମଯୁଗ ଅଟେ । ବାବା କେତେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଶ୍ଚୟ ରହିଛି, କାହାର ଅଧା ନିଶ୍ଚୟ, କାହାର ୧୦୦ ପ୍ରତିଶତ ଆଉ କାହାର ପୁଣି ୧୦ ପ୍ରତିଶତ ନିଶ୍ଚୟ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଭଗବାନ ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ମୋତେ ମନେପକାଅ । ଏହା ବାବାଙ୍କର ସବୁଠାରୁ ବଡ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ, ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବ ତେବେ ଯାଇ ତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବେ ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ମୋର ସ୍ନେହୀ ପିଲାମାନେ ତୁମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେକରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ । ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ ନାହିଁ । ଏକଥା ମୁଁ କହୁନାହିଁ, ଶିବବାବା ମୋ ଦ୍ୱାରା ତୁମକୁ କହୁଛନ୍ତି । ଯେପରି ତୁମେ ପଢୁଛ ସେହିପରି ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ପଢୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ ସମସ୍ତେ ହେଉଛ ମୋର ଛାତ୍ର । ଶିକ୍ଷକ ଜଣେ ମାତ୍ର ଅଛନ୍ତି, ଦୁନିଆରେ ତ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢ଼ାଇଥା'ନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତୁମକୁ ଈଶ୍ୱର ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ପାଠ ପଢୁଛ । ତୁମ ଆତ୍ମା ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ାଉଛ । ଏଥିରେ ବହୁତ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଆତ୍ମା ହିଁ ବାରିଷ୍ଟର-ଇଞ୍ଜିନିୟର ଆଦି ହୋଇଥାଏ । ଆତ୍ମା ଏବେ ଦେହ-ଅଭିମାନର ବଶୀଭୂତ ହୋଇଗଲାଣି । ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ପରିବର୍ତ୍ତେ ସମସ୍ତେ ଏବେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେଲେ ବିକାରୀ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତେବେ ସେମାନଙ୍କର କେବେ ବିକାରୀ ବିଚାର ମଧ୍ୟ ଆସିବ ନାହିଁ । ଦେହ-ଅଭିମାନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବିକାରୀ ବିଚାରଧାରା ଆସିଥାଏ, ତେଣୁ ସେମାନେ ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିଥା'ନ୍ତି । ଦେବତାମାନଙ୍କର କେବେ ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇନଥାଏ । ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ପୁଣି ଦୃଷ୍ଟି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କ'ଣ ଏହିଭଳି ବିକାରୀ ଢଙ୍ଗରେ ପ୍ରେମ କରିବେ ବା ନୃତ୍ୟ କରିବେ, ସେଠାରେ ଯଦିଓ ପ୍ରେମ କରିବେ କିନ୍ତୁ ବିକାରର କୌଣସି କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତର ବିକାରଗ୍ରସ୍ଥ ହୋଇଥିବାରୁ ଏହି ନିଶା ବହୁତ ମୁସ୍କିଲରେ ଦୂର ହେଉଛି । ବାବା ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମକୁ ନିର୍ବିକାରୀ କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ କେତେକ କନ୍ୟା ବିଲକୁଲ୍ ମଜବୁତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି, ବାସ୍, ଆମକୁ ପୁରା ନିର୍ବିକାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଆମେ ଏକାକୀ ଆସିଥିଲୁ, ପୁଣି ଏକାକୀ ହୋଇ ଆମକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ସେମାନଙ୍କୁ ଟିକିଏ କେହି ସ୍ପର୍ଶ କଲେ ମଧ୍ୟ ଭଲ ଲାଗିନଥାଏ, କହନ୍ତି ଇଏ କାହିଁକି ଆମକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରୁଛନ୍ତି, ନିଶ୍ଚିତ ଏହାଙ୍କ ପାଖରେ ବିକାରୀ ସ୍ୱଭାବ ରହିଛି । ତେଣୁ କୌଣସି ବିକାରୀ ଆତ୍ମା ଆମକୁ ସ୍ପର୍ଶ ମଧ୍ୟ ନ କରନ୍ତୁ, ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ହେବ । ଦେହ ପ୍ରତି ବିଲକୁଲ୍ ଦୃଷ୍ଟି ନରହୁ । ଏହିଭଳି ନିଜର କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ତିଆରି କରିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏଭଳି କେହି ହୋଇନାହାନ୍ତି ଯିଏକି କେବଳ ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଦେଖିଥା'ନ୍ତି । ଏହା ହିଁ ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ । ବାବା ସର୍ବଦା କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର, ଏହି ଶରୀର ତୁମର ବସ୍ତୁ ଅଟେ, ଯାହାର ଆଧାର ନେଇ ତୁମେ ଅଭିନୟ କରୁଛ ।

ଅନେକ କହୁଛନ୍ତି ଏହାଙ୍କ ପାଖରେ କିଛି ଶକ୍ତି ଅଛି, କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ଶକ୍ତିର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ, ଏହା ତ' ହେଉଛି ପାଠପଢ଼ା, ଯେପରି ଅନ୍ୟମାନେ ପଢୁଛନ୍ତି, ସେହିପରି ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ପଢୁଛନ୍ତି । ପବିତ୍ରତା ପାଇଁ କେତେ କଷ୍ଟ ସହନ କରିବାକୁ ପଡୁଛି, ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପରସ୍ପରର ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଦେଖ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ରହୁଛ । ସେଠାରେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ହିଁ ନାହିଁ, ତେଣୁ ବିକାରର କୌଣସି କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ଏହି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ସମସ୍ତେ ବିକାରୀ ସେଥିପାଇଁ ବାବା ଆସି ନିର୍ବିକାରୀ କରୁଛନ୍ତି । ଯଦି ତୁମେ ନିର୍ବିକାରୀ ନହେବ ତେବେ ତୁମକୁ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହେବା ବ୍ୟତୀତ ଉପରକୁ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । କାହିଁକିନା ହିସାବ କିତାବ ଚୁକ୍ତ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ, ପୁଣି ପଦ କମ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ୟଯୁଗର ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗରେ ଏକମାତ୍ର ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଜଣେ ରାଜା ରାଣୀ ରହିବେ ପୁଣି ସେମାନଙ୍କର ବଂଶାବଳୀ ହେବ, ଢ଼େର ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ ହେବେ । ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥିତିର ଫରକ ରହିବ, ଯେଉଁମାନଙ୍କର ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ପୁରା ନିଶ୍ଚୟ

ନାହିଁ, ସେମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ପଢ଼ିପାରିବେ ନାହିଁ, କିମ୍ବା ପବିତ୍ର ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଅଧାକଳ୍ପର ପତିତ ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମରେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ପବିତ୍ର ହେବ, ଏହା କ'ଣ ସହଜ କଥା କି ? ମୁଖ୍ୟ ହେଲା କାମ ବିକାରର କଥା । କ୍ରୋଧ ପାଇଁ ଏତେ କୁହାଯାଉନାହିଁ । ଯଦି କେଉଁଆଡେ ବୁଦ୍ଧି ଭ୍ରମିତ ହେଉଛି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଉନାହାନ୍ତି । ଯଦି ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ପକ୍କା ହୋଇଯିବ ତେବେ ଅନ୍ୟ କେଉଁଆଡେ ବୁଦ୍ଧି ଯିବ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ପବିତ୍ର ରହିବାର କଥା ଶୁଣି କ୍ରୋଧ ରୂପକ ଅଗ୍ନିରେ ଜଳୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଏକଥା ତ' କେବେ କେହି ବି କହିନାହାନ୍ତି କିମ୍ବା କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବହୁତ ମୁସ୍କିଲରେ ବୁଝୁଛନ୍ତି । ତାହା ତ' ନିବୃତ୍ତିମାର୍ଗ, ସେମାନଙ୍କର ଧର୍ମ ଅଲଗା । ସେମାନଙ୍କୁ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ପୁନଃ ସନ୍ନ୍ୟାସ ଧର୍ମରେ ହିଁ ଯିବାର ଅଛି, ତେଣୁ ଏହି ସଂସ୍କାର ନେଇ ଯାଇଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ତ' ଘର ଦ୍ୱାର ଛାଡିବାର ନାହିଁ । ବାବା ତୁମକୁ ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଯଦିଓ ତୁମେ ଘରେ ରୁହ କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଅ — ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଲା ସଙ୍ଗମଯୁଗ । ତୁମେ ପବିତ୍ର ହେବା ବିନା ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦେବତା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦି ଅଳ୍ପ ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଶୁଣିଛନ୍ତି ତେବେ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଜା ହୋଇଯିବେ, ପ୍ରଜା ତ' ଢ଼େର ହେବେ ନା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ରାଜାମାନଙ୍କ ପାଖରେ କୌଣସି ମନ୍ତ୍ରୀ ନଥା'ନ୍ତି କାହିଁକି ନା ବାବା ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନୀ କରିଦେଉଛନ୍ତି ତେବେ ଅଜ୍ଞାନୀ ରାଜାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପରାମର୍ଶଦାତା ବା ମନ୍ତ୍ରୀର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡିଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଖ କିପରି ପରସ୍ପରକୁ ମାରୁଛନ୍ତି, ଶତ୍ରୁତା ମନୋଭାବ ମଧ୍ୟ କେତେ କଠୋର ଅଟେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀରକୁ ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଏକ ନୂଆ ଶରୀର ଧାରଣ କରିବୁ । ଏହା କ'ଣ ବଡ କଥା କି ? ସେମାନେ ଦୁଃଖରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ସୁଖରେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ, ତୁମେ ଯେତେ ମୋତେ ମନେପକାଇବ ସେତେ ଅନ୍ୟ ସବୁ କଥା ଭୁଲିଯିବ । କେହି ବି ମନେରହିବେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏହି ଅବସ୍ଥା ସେତେବେଳେ ହେବ ଯେବେ ତୁମର ନିଶ୍ଚୟ ପକ୍କା ହୋଇଯିବ । ଯଦି ନିଶ୍ଚୟ ହେଉନାହିଁ ତେବେ ଯୋଗ ମଧ୍ୟ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ନାମକୁ ମାତ୍ର କହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତରେ ନିଶ୍ଚୟ ହିଁ ନାହିଁ ତେଣୁ ଯୋଗ କ'ଣ କରିବେ । ସମସ୍ତଙ୍କର ତ ଏକାଭଳି ନିଶ୍ଚୟ ହେବ ନାହିଁ । ମାୟା ସଂଶୟ ବୁଦ୍ଧି କରାଇଦେଉଛି । ତେଣୁ ପୂର୍ବରୁ ଯେପରି ପୁଣି ସେହିପରି ହୋଇଯାଇଥା'ନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ନିଶ୍ଚୟ ରହିବା ଦରକାର । କ'ଣ ଇଏ ଅବିନାଶୀ ପିତା ନୁହଁନ୍ତି ବୋଲି ତୁମର ସଂଶୟ ଆସୁଛି କି । ଆମକୁ ଅବିନାଶୀ ବାବା ହିଁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହି ବ୍ରହ୍ମା କହୁଛନ୍ତି — ମୁଁ ତ' ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାକୁ ଜାଣିନଥିଲି, ମୋତେ କେହି ଜଣେ ତ' ଶୁଣାଇବେ ନା । ମୁଁ ୧୨ ଜଣ ଗୁରୁ କରିଥିଲି, ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡିଲା । ଗୁରୁ ତ' ଜ୍ଞାନ ଦେଲେ ନାହିଁ, ସତଗୁରୁ ବାସ୍ତବରେ ବାବା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଅଚାନକ ଭାବେ ଆସି ପ୍ରବେଶ କରିଗଲେ । ସିଏ ଭାବିଲେ କିଏ ଜାଣେ କ'ଣ ହେବ । ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି ନା, ଅର୍ଜ୍ଜୁନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଇଥିଲେ । ବାସ୍ତବରେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ କୌଣସି କଥା ନାହିଁ, ଇଏ ତ' ରଥ ଅଟନ୍ତି ନା । ଇଏ ମଧ୍ୟ ଆଗରୁ ଗୀତା ପଢୁଥିଲେ । ବାବା ପ୍ରବେଶ କରି, ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଇଲେ ଯେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ବାବା ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ସେହି ଗୀତାକୁ ଛାଡିଦେଲେ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ତେବେ ସିଏ ହିଁ ତ ଆମକୁ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଦେବେ ନା । ଗୀତା ହେଉଛି ଆମର ମାତା ଏବଂ ପିତା । ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ତ୍ୱମେବ ମାତାଶ୍ଚ ପିତା ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ବାବା ହିଁ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ପୋଷ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ନା । ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ତୁମ ଭଳି ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହାଙ୍କର ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ହିଁ ମୁଁ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । କୁମାରୀମାନେ ତ' ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ଏମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତ' ବହୁତ ସହଜ । ବିବାହ ପରେ କେତେ ସମ୍ବନ୍ଧ ବଢ଼ିଯାଇଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ଦେହୀ ଅଭିମାନୀ ହେବାରେ ମେହେନତ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ବାସ୍ତବରେ ଆତ୍ମା ଶରୀରରୁ ଭିନ୍ନ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ଅଧାକଳ୍ପ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ରହିଛି । ବାବା ଆସି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ମୁସକିଲ୍ ଲାଗୁଛି । ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି କରି କେତେ କମ୍ ସଂଖ୍ୟାରେ ପାସ୍ ହେଉଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ କେବଳ ଅଷ୍ଟରତ୍ନର ଗାୟନ ରହିଛି । ତେଣୁ ତୁମେ ନିଜକୁ ପଚାର - ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ଅଟେ ତ' ? ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ବି ମନେପଡୁନାହିଁ ତ' ? ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ହିଁ ତୁମର ଏହିଭଳି ମଜବୁତ ଅବସ୍ଥା ହେବ । ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନ ହେବା ବହୁତ ପରିଶ୍ରମର କଥା । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ନିଜର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବିକାରୀ ଚିନ୍ତନକୁ ସମାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । କୌଣସି ବି ବିକାରର ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ତୁମ ଭିତରେ ନ ରହୁ, ଦେହ ଆଡକୁ ବିଲକୁଲ୍ ଦୃଷ୍ଟି ନଯାଉ ।

(୨) ବେହଦର ବାବା ହିଁ ଆମକୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି — ଏହିଭଳି ପକ୍କା ନିଶ୍ଚୟ ରହୁ ତେବେ ଯାଇ ଯୋଗରେ ମଜବୁତ ହେବ । ମାୟା ଆମର ନିଶ୍ଚୟକୁ ଟିକିଏ ବି ହଲଚଲ୍ ନ କରୁ — ଏଥିପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ପବିତ୍ରତାର ମୂଳଦୁଆ ଆଧାରରେ ସର୍ବଦା ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ କରୁଥିବା ପୂଜ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ପବିତ୍ରତାର ଧାରଣା ପୂଜ୍ୟ କରିଦିଏ ଏବଂ ପୂଜ୍ୟ ସେହିମାନେ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ସର୍ବଦା ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ କରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ରତା କେବଳ ବ୍ରହ୍ମଚର୍ୟ୍ୟ ନୁହେଁ, ମନ ଭିତରେ ଅର୍ଥାତ୍ ସଂକଳ୍ପରେ ମଧ୍ୟ କାହାପ୍ରତି ନକାରାତ୍ମକ ବିଚାର ଉତ୍ପନ୍ନ ନ ହେଉ, ସମ୍ବନ୍ଧ-ସମ୍ପର୍କରେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର ଦେଖାନଦେଉ, ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ଏକାଭଳି ଉତ୍ତମ ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଥାଉ । ମନ-ବଚନ, କର୍ମ କେଉଁଥିରେ ବି ପବିତ୍ରତା ଖଣ୍ଡିତ ନ ହେଉ ତେବେ କୁହାଯିବ ପୂଜ୍ୟଆତ୍ମା । ମୁଁ ପରମ ପୂଜ୍ୟ ଆତ୍ମା ଅଟେ ଏହି ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ରତାର ମୂଳଦୁଆକୁ ମଜବୁତ କର ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସଦାସର୍ବଦା ଏହି ଅଲୌକିକ ନିଶାରେ ରୁହ—"ବାଃ ରେ ମୁଁ" ତେବେ ମନ ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଖୁସିର ନୃତ୍ୟ କରିବାକୁ ଲାଗିବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****